

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 102

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 583 din 23 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie	2–8
Decizia nr. 662 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ	9–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
25. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Piceava Athena Steriana a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.629. — Ordin al ministrului educației privind aprobarea Metodologiei de organizare a Programului „Săptămâna verde”	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 583

din 23 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, excepție ridicată de Societatea AXA VERSICHERUNG AG în Dosarul nr. 1.449/298/2018 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență și de către Societatea de Asigurare Reasigurare CITY INSURANCE — S.A. în dosarele nr. 23.657/325/2019, nr. 23.667/325/2019*, nr. 21.366/325/2019*, nr. 27.182/325/2019, nr. 29.519/325/2019, nr. 29.757/325/2019, nr. 28.784/325/2019, nr. 22.538/325/2019, nr. 23.668/325/2019, nr. 30.880/325/2019, nr. 24.915/325/2019, nr. 30.878/325/2019, nr. 36.739/325/2019, nr. 21.364/325/2019* și nr. 32.959/325/2019* ale Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă, în dosarele nr. 27.305/325/2019, nr. 29.109/325/2019, nr. 28.642/325/2019, nr. 26.470/325/2019, nr. 29.747/325/2019, nr. 20.734/325/2019 și nr. 25.337/325/2019 ale Judecătoria Timișoara — Secția I civilă, precum și în dosarele nr. 34.610/299/2019, nr. 32.638/299/2019 și nr. 30.538/299/2019 ale Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă. Excepția formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 2176D/2019, nr. 248D/2020, nr. 249D/2020, nr. 268D/2020, nr. 269D/2020, nr. 270D/2020, nr. 327D/2020, nr. 328D/2020, nr. 329D/2020, nr. 333D/2020, nr. 351D/2020, nr. 370D/2020, nr. 377D/2020, nr. 378D/2020, nr. 379D/2020, nr. 380D/2020, nr. 381D/2020, nr. 382D/2020, nr. 384D/2020, nr. 385D/2020, nr. 386D/2020, nr. 389D/2020, nr. 390D/2020, nr. 406D/2020, nr. 407D/2020 și nr. 414D/2020.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 octombrie 2022, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton, și a reprezentantului convențional al Societății de Asigurare Reasigurare CITY INSURANCE — S.A., domnul avocat Valentin Moroeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, a dispus, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor. La aceeași dată, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 23 noiembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Decizia nr. 640/A din 3 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.449/298/2018, **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie.

4. Prin încheierile civile din 30 ianuarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 23.657/325/2019 și nr. 23.667/325/2019*, prin Încheierea din 4 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 32.959/325/2019*, prin încheierile din 6 februarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 21.366/325/2019*, nr. 27.182/325/2019 și nr. 29.519/325/2019, prin încheierile din 19 februarie 2020, pronunțate în Dosarele nr. 29757/325/2019 și nr. 28784/325/2019, prin Încheierile din 25 februarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 22.538/325/2019, nr. 23.668/325/2019, nr. 30.880/325/2019, nr. 24.915/325/2019 și nr. 30.878/325/2019, prin Încheierea din 27 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 36.739/325/2019 și prin Sentința civilă nr. 1.715 din 17 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 21.364/325/2019*, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie.**

5. Prin Încheierea din 11 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 20.734/325/2019, prin încheierile din 12 februarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 27.305/325/2019, nr. 29.109/325/2019 și nr. 28.642/325/2019, prin Încheierea din 20 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 26.470/325/2019, prin Încheierea din 21 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 29.747/325/2019 și prin încheierea din 26 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 25.337/325/2019, **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017.**

6. Prin Încheierea din 5 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 30.538/299/2019 și prin încheierile din 26 februarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 34.610/299/2019 și nr. 32.638/299/2019, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017.**

7. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Societatea AXA VERSICHERUNG AG și de către Societatea de Asigurare Reasigurare CITY INSURANCE — S.A. cu prilejul soluționării unor cauze civile având ca obiect pretenții derivând din asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia susțin că unul dintre principiile reglementate în cuprinsul art. 1 alin. (3) din Constituție este acela că în România dreptatea reprezintă o valoare supremă și este garantată, principiu constituțional ce trebuie coroborat cu dispozițiile art. 57 din Legea fundamentală, care prevăd că exercitarea drepturilor și libertăților trebuie făcută cu

bună-credință și fără a se încălca drepturile celorlalți. Principiile enunțate ar trebui să stea la baza oricărei dispoziții legale, acestea regăsindu-se și în cuprinsul art. 14 și 15 din Codul civil, legiuitorul având obligația constituțională să adopte legi care să nu creeze cadrul comiterii unor abuzuri de drept, astfel cum este situația reglementării criticate, prin care se instituie posibilitatea unităților service care efectuează reparații ale unor vehicule implicate în accidente rutiere să stabilească în mod unilateral și absolut discreționar valoarea reparației, prin utilizarea propriei valori a orei de manoperă.

9. În acest context, autoarele excepției apreciază că reglementarea criticată contravine și art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, în condițiile în care prin aceasta se creează în mod evident o discriminare între cele două părți ale raportului juridic, unitatea reparatoare putând să-și folosească propria valoare a orei de manoperă fără ca asigurătorul să o poată contesta, indiferent de cuantumul acesteia, și fără ca această valoare să poată fi negociată sau să fie raportată la un criteriu obiectiv și independent de voința părții.

10. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție se susține, în esență, că, atât în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că norma legală trebuie să fie suficient de accesibilă și de previzibilă, încât să permită cetățeanului să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat, astfel încât acesta să fie capabil să prevadă, în mod rezonabil, consecințele care pot apărea. Or, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, reglementarea potrivit căreia unitatea reparatoare „poate utiliza propria valoare a orei de manopera afișată” permite stabilirea în mod arbitrar și abuziv de către unitățile reparatoare a unui preț pe oră de manoperă mult peste prețurile de referință din piața specifică. Norma de drept criticată este lipsită de predictibilitate, întrucât lasă la dispoziția unității reparatoare posibilitatea de a stabili orice valoare a reparației, neexistând nici măcar obligația legală de raportare la anumite criterii, cum ar fi, spre exemplu, prețurile de referință din piață sau prețurile recomandate de producător, împrejurare de natură a crea premisele comportamentului abuziv al unităților reparatoare. Se susține, de asemenea, că o altă gravă deficiență a textului incriminat constă și în faptul că legiuitorul lasă la totală dispoziție a unității reparatoare să opteze pentru una „sau” pentru alta din modalitățile de stabilire a valorii reparației, și anume, fie folosind sistemele de evaluare specializate, fie prin documente emise, în condițiile legii, în care unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată, redactare ce conferă textului de lege criticat un caracter neconstituțional, întrucât nu se prevede criteriul legal de stabilire a cuantumului orei de manoperă.

11. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 44 alin. (2) din Constituție coroborat cu art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aceasta este dedusă din împrejurarea că sunt favorizate unitățile reparatoare, care, invocând principiile pieței libere, stabilesc prețuri arbitrare și abuzive în relația contractuală directă cu persoana prejudiciată, în detrimentul societăților de asigurare, al căror patrimoniu este mai puțin ocrotit de legiuitor.

12. **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.176D/2019, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Împrejurarea că unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată corespunde principiului libertății economice, prezumtivii beneficiari ai serviciilor auto fiind liberi să aleagă un alt cocontractant și, în acest fel, nu se aduce atingere nici drepturilor asigurătorului, care nu are o răspundere directă, ci

una derivată, grefată pe contractul de asigurare. Instanța apreciază, de asemenea, că nu se poate impune unităților reparatoare auto o altă valoare a orei de manoperă, întrucât astfel s-ar aduce atingere principiului liberei circulații a serviciilor și principiului garantării proprietății.

13. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă**, în dosarele Curții Constituționale nr. 248D/2020, nr. 249D/2020, nr. 268D/2020, nr. 269D/2020, nr. 270D/2020, nr. 351D/2020, nr. 370D/2020, nr. 377D/2020, nr. 378D/2020, nr. 379D/2020, nr. 380D/2020, nr. 381D/2020, nr. 406D/2020, nr. 407D/2020 și nr. 414D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța de judecată susține că prin reglementarea de lege criticată nu sunt încălcate dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

14. **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă**, în dosarele Curții Constituționale nr. 327D/2020, nr. 328D/2020, nr. 329D/2020, nr. 333D/2020, nr. 382D/2020, nr. 389D/2020 și nr. 390D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța de judecată susține că, în esență, se critică opțiunea legiuitorului de a conferi o marjă de acțiune unităților reparatoare care își pot utiliza propria valoare a orei de manoperă, critici ce nu se subsumează unor veritabile critici de neconstituționalitate din perspectiva caracterului clar și previzibil al legii. Instanța învederează că nu se poate impune unităților reparatoare auto o altă valoare a orei de manoperă, întrucât astfel s-ar aduce atingere principiului liberei circulații a serviciilor și principiului garantării proprietății. De altfel, prin încheierea contractului de asigurare — contract esențialmente aleatoriu — asigurătorul dobândește șansa unui câștig, fiind expus totodată la riscul unei pierderi, împrejurări ce depind de un eveniment viitor și incert, în timp ce obligația de plată a primei de asigurare este totdeauna certă în ceea ce îl privește pe asigurat, astfel că, în mod normal, asigurătorul trebuie să suporte consecințele producerii riscului asigurat.

15. **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă**, în dosarele Curții Constituționale nr. 384D/2020, nr. 385D/2020 și nr. 386D/2020, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât faptul că unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată corespunde principiului libertății economice, prezumtivii beneficiari ai serviciilor auto fiind liberi să aleagă un alt cocontractant în măsura în care consideră că valoarea manoperei este disproporționată. Totodată, instanța reține că nu poate fi limitat dreptul persoanei păgubite de a alege service-ul în care își repară autoturismul, câtă vreme această alegere se face pe criterii de calitate și performanță.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 12 iunie 2017, potrivit căreia „*Valoarea reparației se stabilește folosind sistemele de evaluare specializate sau prin documente emise în condițiile legii în care unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată.*”

20. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate aceste prevederi contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind Statul român, ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul la justiție, ale art. 44 alin. (2) care consacră dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților, precum și prevederilor art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la protecția proprietății.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva evoluției cadrului legislativ, Curtea constată că materia analizată a fost reglementată inițial prin Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, care, la art. 54 alin. (1), prevedea că „*Despăgubirile se stabilesc pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și asigurător ori, în cazul în care nu s-a realizat înțelegerea, prin hotărâre judecătorească pronunțată în România*”. Distinct de legislația primară, acest domeniu a fost reglementat prin legislația secundară emisă de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în acest sens fiind Normele privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 6 decembrie 2011 și, ulterior, prin Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 12 noiembrie 2014.

22. Legea nr. 136/1995 a fost abrogată prin art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 19 septembrie 2016, care, la art. 15, prevedea că: „*(1) Despăgubirile se acordă în cuantum egal cu întinderea prejudiciului până la limita maximă de răspundere a asigurătorului RCA care este egală cu cea mai mare valoare dintre limita de răspundere prevăzută în legislația aplicabilă și cea prevăzută în contractul RCA, iar asigurătorul este obligat să comunice valoarea maximă de despăgubire în cazul avarierii vehiculelor, la cererea păgubitului sau a împuternicitului acestuia, în termen de 7 zile calendaristice de la data constatării daunelor.*”

(2) *În cazul daunei totale economice, asigurătorul poate evalua vehiculul avariat într-un sistem de evaluare specializat pentru a-i determina valoarea de piață. Păgubitul poate opta pentru reparare până la valoarea de piață a vehiculului, calculată într-un sistem de evaluare specializat, sau pentru soluționarea cazului ca daună totală prin plata diferenței dintre valoarea de piață a vehiculului și valoarea epavei.*” De asemenea, în cuprinsul art. 21 alin. (2) din ordonanța de urgență menționată se stipula că: „*Pentru prejudiciile produse bunurilor, despăgubirile se stabilesc pe baza prețurilor de referință pe piață la data producerii riscului asigurat, calculate într-un sistem de*

evaluare specializat.” În aplicarea acestui act normativ, Autoritatea de Supraveghere Financiară a emis Norma nr. 39/2016 privind asigurările auto din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 986 din 8 decembrie 2016.

23. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2016 a fost abrogată prin art. 45 lit. b) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 12 iunie 2017, lege în vigoare, care, la art. 14 alin. (3), prevede că: „*Valoarea reparației se stabilește folosind sistemele de evaluare specializate sau prin documente emise în condițiile legii în care unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată.*” În aplicarea acestui act normativ, Autoritatea de Supraveghere Financiară a emis Norma nr. 20/2017 privind asigurările auto din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 1 august 2017.

24. Înainte de a proceda la examinarea, în concret, a criticilor formulate de autoarele excepției de neconstituționalitate, Curtea consideră necesară prezentarea anumitor aspecte care sunt de natură a clarifica problema de drept supusă controlului de constituționalitate.

25. Astfel, Curtea constată că, în prezent, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto este reglementată prin Legea nr. 132/2017, act normativ care transpune în dreptul intern prevederile Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 263 din 7 octombrie 2009, precum și pe cele ale art. 21 alin. (2) și ale art. 181 alin. (3) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 335 din 17 decembrie 2009. Potrivit normelor europene (art. 3 — Obligația de asigurare a vehiculelor), statele membre ale Uniunii Europene au obligația de a asigura cadrul legal necesar pentru ca toți proprietarii și deținătorii de vehicule care se află în mod obișnuit pe teritoriul lor să încheie cu o companie de asigurări contracte care să garanteze răspunderea civilă pentru pagubele produse de aceste vehicule. În cazul dreptului intern, această obligație este îndeplinită prin edictarea art. 3 din Legea nr. 132/2017, care a impus proprietarilor de vehicule supuse înmatriculării sau înregistrării obligația de a încheia contracte de asigurare de răspundere civilă pentru pagubele produse terților prin accidente cauzate de aceste vehicule.

26. Din examinarea comparativă a prevederilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 cu cele ale cap. 7 (art. 19—27) din cuprinsul directivei precitate, referitoare la despăgubirea prejudiciilor rezultate în urma oricărui accident cauzat de un vehicul acoperit de asigurarea de răspundere civilă, Curtea observă că, spre deosebire de reglementarea din dreptul național, cea din normele europene nu conține nicio precizare în privința cuantumului despăgubirilor și a modului de stabilire a despăgubirilor.

27. Curtea reține că, potrivit art. 2 pct. 13 din Legea nr. 132/2017, contractul RCA reprezintă contractul de asigurare de răspundere civilă auto obligatorie pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie, a cărui încheiere se constată prin polița de asigurare RCA, care atestă existența asigurării de răspundere civilă pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule. Condițiile contractuale pentru asigurarea RCA sunt stabilite de lege și de reglementările Autorității de Supraveghere Financiară emise în

aplicarea acesteia, iar forma și conținutul contractului RCA se stabilesc prin reglementări ale Autorității de Supraveghere Financiară. Asigurarea de răspundere civilă auto este un contract încheiat între proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, persoană fizică sau juridică, și o societate de asigurări autorizată, iar, în raport cu dispozițiile art. 3 din Legea nr. 132/2017, acesta este un contract forțat, întrucât părțile sunt obligate să îl încheie sub presiunea unor sancțiuni administrative. În baza acestui contract, societatea care a emis polița de asigurare RCA plătește despăgubiri terțelor persoane păgubite în urma unui accident provocat de vehiculul pentru care s-a încheiat polița, pentru daunele materiale și/sau decesul ori vătămările corporale, inclusiv daunele morale, suferite în acel accident. Asigurarea RCA are un scop bine definit, și anume acela ca toate persoanele păgubite în urma unui accident provocat de vehiculul pentru care s-a încheiat polița să primească în mod obligatoriu despăgubiri pentru daunele suferite. Obligatorietatea încheierii RCA rezultă din necesitatea garantării încasării despăgubirilor convenite persoanelor prejudiciate, în timp util, indiferent de situația materială a celui care a produs paguba. Acest sistem de asigurare este obligatoriu în toate țările de pe continentul european și este valabil în întreaga Uniune Europeană.

28. Astfel cum rezultă din principiile generale ale dreptului cu privire specială asupra materiei asigurării obligatorii de răspundere civilă, Curtea reține, cu titlu general, că art. 2223 alin. (1) din Codul civil stipulează că „în cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii față de terțele persoane prejudiciate și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil”. Aceeași idee se regăsește exprimată și în conținutul legii speciale, respectiv art. 10 alin. (2) din Legea nr. 132/2017, care, în plus, identifică faptul ilicit cauzator de prejudicii ca fiind accidentul de vehicul. La nivel de principiu, asigurarea de răspundere civilă produsă prin accidente de vehicule reprezintă o garanție a persoanelor vătămate prin accident și care aveau deschisă o acțiune în daune împotriva vinovatului de accident ori a moștenitorilor acestuia că prejudiciul cauzat va fi reparat. În același timp, această formă de asigurare reprezintă o modalitate prin care titularul asigurării își conservă patrimoniul prin transferarea către societatea de asigurări a obligației de reparare a prejudiciului cauzat în urma unui accident rutier produs din culpa sa, obligație care, în lipsa contractului de asigurare, i-ar fi revenit celui vinovat de producerea accidentului. Așadar, pentru a fi antrenată răspunderea asigurătorului față de terța persoană păgubită, este necesară existența prealabilă a unei răspunderi civile a autorului faptei (asiguratul) față de aceeași persoană. Răspunderea asigurătorului nu este una de sine stătătoare, acesta putând deveni obligat față de victimă în baza legii doar în măsura în care o atare obligație — izvorâtă, de această dată, din răspunderea civilă delictuală — există și în sarcina conducătorului. Riscul asigurat, adică evenimentul asigurat care dă naștere obligației asigurătorului de a plăti indemnizația de asigurare — despăgubirea —, constă în accidentul cauzator de prejudicii terțelor persoane pentru care, potrivit legii, se angajează răspunderea asiguratului sau a conducătorului vehiculului.

29. Cât privește operațiunile concrete care trebuie efectuate ca urmare a producerii unui eveniment în care a fost implicat cel puțin un vehicul în urma căruiua au rezultat prejudicii materiale (și/sau vătămarea sănătății și a integrității corporale ori decesul uneia sau mai multor persoane), Curtea învederează că, după deschiderea dosarului de daună și efectuarea constatării avariilor, asigurătorul RCA este obligat să elibereze persoanei păgubite documentul de introducere în reparație a vehiculului (numai în cazul utilizării formularului „Constatare amiabilă de

accident”), un exemplar al procesului-verbal de constatare a pagubelor sau al notei de constatare, în care să se indice numărul dosarului deschis, piesele constatate ca avariate în același accident și soluțiile tehnice adoptate: înlocuire sau reparație și lista documentelor necesare soluționării dosarului de daună. Procesul-verbal de constatare a pagubelor se întocmește în două exemplare și se semnează de toate persoanele care iau parte la întocmirea acestuia. Eventualele obiecții ale părților cu privire la prejudiciile constatate, precum și la soluțiile tehnice adoptate vor fi menționate în procesul-verbal de constatare sau într-o anexă la acesta. Pentru efectuarea reparațiilor, persoana păgubită se poate îndrepta către orice unitate reparatoare auto autorizată de Registrul Auto Român (RAR), în temeiul art. 6 alin. (8) și (9) din Legea nr. 132/2017 și al art. 19 alin. (5) lit. k) și alin. (12) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017. Astfel, procesul-verbal de constatare va cuprinde, printre altele, „informarea persoanei prejudiciate cu privire la dreptul acesteia de a se putea adresa pentru efectuarea reparației oricărei unități reparatoare auto, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (8) din Legea nr. 132/2017, fără nicio restricție sau constrângere din partea asigurătorului RCA sau a unității reparatoare auto care ar putea să îi influențeze opțiunea”. Potrivit Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, „soluțiile tehnice finale de remediere a avariilor se stabilesc de către unitatea reparatoare, în acord cu documentația tehnică din manualul de reparație al producătorului auto, și sunt acceptate de către persoana prejudiciată”. La unitatea service trebuie prezentate nota de constatare a pagubelor și documentul de introducere în reparație sau autorizația de reparație. După efectuarea reparațiilor în conformitate cu soluțiile tehnologice stabilite prin nota de constatare a pagubelor, unitatea service emite devizul de reparație și factura aferentă, în baza cărora se va putea solicita despăgubirea (prin cererea de despăgubire).

30. Curtea observă că Legea nr. 132/2017 definește cererea de despăgubire ca fiind documentul prin care partea prejudiciată sau asiguratul formulează pretențiile de despăgubire către asigurătorul RCA sau către Biroul Asiguratorilor de Autovehicule din România (BAAR). În cazul în care partea prejudiciată a optat pentru decontarea directă la încheierea contractului RCA, atunci aceasta se va adresa propriului asigurător RCA în cazul în care sunt îndeplinite condițiile decontării directe. Dacă nu se aplică decontarea directă, atunci partea prejudiciată va înainta cererea de despăgubire către asigurătorul RCA al părții vinovate. Dacă partea vinovată nu avea încheiat un contract RCA la momentul producerii accidentului de vehicule sau dacă partea vinovată rămâne neidentificată ori evenimentul s-a produs în perioada suspendării contractului RCA, atunci partea prejudiciată va înainta cererea de despăgubire către BAAR.

31. În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor, Curtea reține că, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 132/2017, „Despăgubirile se acordă în cuantum egal cu întinderea prejudiciului până la limita maximă de răspundere a asigurătorului RCA care este egală cu cea mai mare valoare dintre limita de răspundere prevăzută în legislația aplicabilă și cea prevăzută în contractul RCA, iar asigurătorul este obligat să comunice valoarea maximă de despăgubire, la cererea păgubitului sau a mandatarului acestuia, în termen de 7 zile calendaristice.” iar, potrivit art. 41 alin. (5) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, asigurătorii RCA stabilesc dreptul la despăgubiri cu respectarea condițiilor contractuale și a dispozițiilor legale în vigoare. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 22 alin. (6) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, la stabilirea despăgubirii, în cazul avarierii sau al distrugerii bunurilor, se iau ca bază de calcul pretențiile formulate de către persoanele prejudiciate, cu respectarea prevederilor art. 22 alin. (2) din

Legea nr. 132/2017, potrivit căreia: „*Pentru prejudiciile produse bunurilor, despăgubirile se stabilesc pe baza prețurilor de referință pe piață la data producerii riscului asigurat.*”

32. Curtea subliniază că art. 6 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017 stabilește limitele minime de răspundere acoperite prin asigurarea RCA conform reglementărilor Uniunii Europene, limite care sunt revizuite din 5 în 5 ani, în funcție de evoluția indicelui european al prețurilor de consum (IEPC) stabilit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2.494/95 al Consiliului din 23 octombrie 1995 privind indicii armonizați ai prețurilor de consum, și sunt prevăzute în reglementările Autorității de Supraveghere Financiară fără a se depăși limitele de despăgubire prevăzute în contractul de asigurare RCA, în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a poliței de asigurare, asigurătorul RCA acordă despăgubiri pentru prejudiciile produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie și pentru cheltuielile făcute de aceștia în procesul civil, în conformitate cu nivelul impus de legislația statului membru pe teritoriul căruia s-a produs accidentul sau la nivelul legislației din România, în cazul în care acesta din urmă este mai mare.

33. Așa fiind, având în vedere cele mai sus expuse, referitor la critica de neconstituționalitate formulată din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta referitoare la calitatea normei juridice, Curtea observă că autoarele excepției deduc pretinsa neconstituționalitate a art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 din faptul că unitatea reparatoare „poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată”, redactare care, în opinia acestora, lasă la dispoziția unității reparatoare posibilitatea de a stabili orice valoare a reparației, neexistând obligația legală de raportare la anumite criterii, cum ar fi, spre exemplu, prețurile de referință din piață sau prețurile recomandate de producător, o atare împrejurare fiind de natură a crea premisele comportamentului abuziv al unităților reparatoare, care utilizează prețuri pe oră de manoperă cu mult peste ce se practică pe piața de profil și un alt preț, cu mult majorat față de cel afișat.

34. Curtea observă, astfel, că se critică opțiunea legiuitorului de a conferi o marjă de acțiune unităților reparatoare, care își pot utiliza propria valoare a orei de manoperă, critici ce nu se subsumează însă unor veritabile critici de neconstituționalitate. Împrejurarea că unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată corespunde principiului libertății economice și al liberei circulații a serviciilor, prezumtivii beneficiari ai serviciilor auto fiind liberi să aleagă un alt cocontractant, în măsura în care consideră că valoarea manoperei este disproporționată. În acest sens sunt, de altfel, prevederile art. 19 alin. (5) lit. k) și alin. (12) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, precum și cele ale art. 6 alin. (8) și (9) din Legea nr. 132/2017, care conferă persoanei prejudiciate dreptul ca, în cazul producerii unui prejudiciu, să se poată adresa pentru efectuarea reparației oricărei unități reparatoare auto, fără nicio restricție sau constrângere din partea asigurătorului RCA sau a unității reparatoare auto, care ar putea să-i influențeze opțiunea.

35. De asemenea, Curtea reține că, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, o altă deficiență a textului incriminat constă în faptul că legiuitorul lasă la dispoziția unității reparatoare să opteze pentru una „sau” alta din modalitățile de stabilire a valorii reparației. Curtea apreciază însă că textul de lege criticat este redactat într-o manieră clară, lipsită de orice echivoc, de natură să satisfacă criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care normele juridice trebuie să le îndeplinească, evidențiind explicit cele două modalități de cuantificare a despăgubirilor datorate de asigurător, și anume prin folosirea sistemelor de evaluare specializate (precum Audatex, Autovista,

DAT, GT Motive) și prin documente emise în condițiile legii în care unitatea reparatoare își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată. În acest context, Curtea arată că, potrivit art. 2 lit. h) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, *sistemele de evaluare specializate* reprezintă o aplicație informatică ce se bazează pe un ansamblu de date, metode și algoritmi de calcul care este utilizat ca suport în stabilirea costurilor de reparație a vehiculelor și bunurilor avariate, precum și/sau la stabilirea valorii de piață a acestora la data evenimentului.

36. Curtea menționează că art. 23 alin. (1) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017 stipulează că, la stabilirea ofertei de despăgubire după identificarea vehiculelor și evidențierea complexității structurii de echipare, a dotărilor de serie și opționale, se iau în considerare o serie de factori, și anume: a) pentru evaluarea costurilor de readucere a vehiculului la starea anterioară producerii evenimentului: piese și materiale noi care pot fi utilizate legal în procesele de reparație în România și statele membre; manopera aferentă reparației și cea aferentă operațiilor necesare din punct de vedere tehnic și tehnologic, conform tehnologiei producătorului; b) pentru evaluarea valorii de vânzare de piață: factori specifici de corecție; existența unor avarii preexistente; istoricul de exploatare a vehiculului, precum utilizarea în regim de școală de șoferi, taxi, închiriere și altele.

37. Așadar, cuantificarea despăgubirilor se face pe baza prețurilor de referință pe piață, în stabilirea acestora folosindu-se sisteme de evaluare specializate, acestea reprezentând un punct de pornire, de evaluare estimativă a daunelor, luându-se în calcul piese și materiale noi care pot fi utilizate legal în procesele de reparație, la care se adaugă manopera aferentă reparației și operațiilor necesare, din punct de vedere tehnic și tehnologic, conform tehnologiei producătorului. De asemenea, potrivit art. 24 alin. (6) și (9) din norma precitată, dacă pentru anumite părți componente sau piese ale vehiculului lipsesc prețurile de piață practicate pe piața din România, valoarea acestora se stabilește pe baza prețurilor de piață din alte state membre, dovedite prin orice mijloc de probă. La evaluarea vehiculului se au în vedere starea tehnică, de întreținere și eventualele modificări ale structurii de echipare a acestuia survenite între data comercializării și data producerii evenimentului, certificate de către specialistul în constatarea daunelor.

38. Astfel, Curtea reține că, tocmai pentru a preîntâmpina situații în care evaluarea estimativă poate fi diferită în funcție de utilizatorul sistemului de evaluare specializat, legiuitorul a instituit obligația asigurătorului de a formula oferta de despăgubire luând în calcul toate elementele necesare aducerii autovehiculului la starea anterioară evenimentului rutier și posibilitatea persoanei prejudiciate de a alege în mod liber o unitate reparatoare auto în vederea efectuării reparației, urmând ca în cazul în care există diferențe de costuri, indiferent de modalitatea de stabilire a valorii reparației, acestea să fie reglate după depunerea documentelor de reparație din care să rezulte costurile certe. Or, procedând într-o atare manieră, Curtea apreciază că nu se aduce atingere drepturilor asigurătorului RCA, răspunderea de care este ținut acesta fiind una limitată de contractul de asigurare și de lege.

39. Prin urmare, din perspectiva conținutului său normativ, reglementarea de lege criticată este clară, sub aspectul caracterului neechivoc al obiectului reglementării, precisă, sub aspectul soluției legislative alese și al limbajului folosit, și previzibilă, sub aspectul scopului și al consecințelor pe care le antrenează. În consecință, Curtea constată nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

40. Pentru considerentele mai sus arătate, Curtea constată că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție coroborate cu cele ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dedusă, în opinia autoarelor excepției, din împrejurarea că sunt favorizate unitățile reparatoare, care, invocând principiile pieței libere, stabilesc prețuri arbitrare în detrimentul societăților de asigurare, al căror patrimoniu este mai puțin ocrotit de legiuitor. Se susține, astfel, că prin aplicarea dispozițiilor de lege criticate se ajunge la situația în care asigurătorul suferă o pierdere patrimonială, o pagubă, în favoarea unei persoane străine de contractul de asigurare, care se îmbogățește nejustificat prin decontarea unor sume stabilite în mod arbitrar sub titlul de costuri de reparație. În acest context, Curtea învederează faptul că prin încheierea contractului de asigurare, care este esențialmente aleatoriu, asigurătorul dobândește șansa unui câștig, fiind expus, totodată, și la riscul unei pierderi, iar existența și întinderea acestuia depind de hazard, adică de un eveniment viitor și incert. *Riscul*, adică șansa de câștig sau posibilitatea de pierdere, este un atribut esențial al economiei de piață liberă, funcțională, atribut care justifică libera concurență. Totodată, nimic nu împiedică antrenarea răspunderii civile delictuale a asiguratului, persoana vinovată, în temeiul principiului reparației integrale a prejudiciului, pentru diferența de despăgubire nesuportată de asigurător. Eventualele disfuncționalități apărute în practică referitoare la modalitatea în care unitățile reparatoare auto înțeleg să facă aplicarea art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017, cu ocazia desfășurării activităților specifice acestora, nu pot fi însă convertite în vicii de neconstituționalitate de natură să antreneze controlul de constituționalitate exercitat de către instanța de contencios constituțional.

41. Curtea observă, de altfel, că prin Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 28 decembrie 2007, legiuitorul a avut drept scop o mai bună funcționare a pieței și asigurarea unui nivel înalt de protecție a consumatorilor, prin reglementarea practicilor comerciale ce pot aduce atingere intereselor economice ale consumatorilor. Potrivit art. 4 alin. (1) din acest act normativ, o practică comercială este incorectă dacă sunt îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții, și anume: este contrară cerințelor diligenței profesionale; deformează sau este susceptibilă să deformeze în mod esențial comportamentul economic al consumatorului mediu la care ajunge sau căruia i se adresează ori al membrului mediu al unui grup, atunci când o practică comercială este adresată unui anumit grup de consumatori. Potrivit art. 10 din acest act normativ, *„(1) În vederea stopării și combaterii practicilor comerciale incorecte, persoanele sau organizațiile care, potrivit legii, au un interes legitim pot fie să sesizeze Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor în legătură cu practicile comerciale incorecte pentru ca aceasta să decidă asupra reclamațiilor, fie să inițieze acțiuni în justiție împotriva comercianților care au săvârșit sau sunt susceptibili să săvârșescă practici comerciale incorecte.”*, iar *„(2) Operatorii economici concurenți pot informa Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor în legătură cu practicile comerciale incorecte.”* De asemenea, la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 se prevede că *„Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor poate dispune măsuri conform prezentei legi, prin ordin emis de conducătorul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau prin decizie emisă de conducătorii unităților cu personalitate juridică din subordinea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor”*.

42. Referitor la criticile privind pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 din Constituție, Curtea reține că aceasta este dedusă din împrejurarea că prin reglementarea criticată se creează o discriminare între cele două părți ale raportului juridic, întrucât, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, unitatea reparatoare își poate folosi propria valoare a orei de manoperă, fără ca asigurătorul să o poate contesta, indiferent de cuantumul acesteia. Or, din această perspectivă, în jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat.

43. Or, din analiza cadrului legislativ în vigoare din domeniul asigurărilor obligatorii RCA, respectiv a Legii nr. 132/2017 și a Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, Curtea observă că asigurătorul RCA nu are aceleași atribuții precum cele care incumbă în sarcina unităților reparatoare auto, astfel încât, din perspectiva activităților desfășurate, nu se poate reține existența unei situații similare, care să antreneze incidența art. 16 din Constituție. Asigurătorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat, potrivit pretențiilor formulate în cererea de despăgubire, dovedite prin orice mijloc de probă, fără a se depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017, și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA. Totodată, astfel cum rezultă din art. 19 alin. (12) și (13) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017, soluțiile tehnice finale de remediere a avariilor se stabilesc de către unitatea reparatoare, în acord cu documentația tehnică din manualul de reparație al producătorului auto, și sunt acceptate de către persoana prejudiciată. Părțile pot agreea constatarea avariilor și întocmirea procesului-verbal de constatare prin transmiterea de informații și documente prin mijloace electronice de comunicare.

44. Referitor la susținerile potrivit cărora unitatea reparatoare poate să-și folosească propria valoare a orei de manoperă, fără ca asigurătorul să o poată contesta, indiferent de cuantumul acesteia, Curtea subliniază că, așa cum prevede art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017, valoarea reparației se stabilește folosind sistemele de evaluare specializate sau prin documente emise în condițiile legii în care unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată. Întrucât legislația nu stabilește dacă un mod de evaluare primează în defavoarea celuilalt, în cazul în care părțile nu pot conveni în mod amiabil asupra modului de calcul al sumei cuvenite drept despăgubire, litigiul poate fi soluționat fie prin mecanisme alternative de soluționare [exemplu fiind, Entitatea de Soluționare Alternativă a Litigiilor în Domeniul Financiar Nonbancar (SAL-Fin) sau prin mediere]; fie pe baza hotărârii definitive a instanței, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 132/2017. În cazurile în care despăgubirile se stabilesc prin soluționarea alternativă a litigiilor sau prin hotărâre judecătorească, asigurătorul RCA acordă despăgubiri în baza acordului rezultat în urma soluționării alternative a litigiului sau în baza hotărârii judecătorești rămase definitive [art. 23 alin. (6) din Legea nr. 132/2017].

45. Curtea observă că autoarele excepției de neconstituționalitate susțin că prin reglementarea criticată se aduce atingere art. 21 din Constituție, întrucât instanțele judecătorești, de regulă, refuză în cadrul proceselor efectuarea vreunei expertize tehnice solicitate de societățile de asigurare care să stabilească valoarea reală a costurilor, considerând că libertatea unității reparatoare în a stabili valoarea reparației este dată tocmai de dispozițiile legale criticate — art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017, context în care se apreciază că reglementarea legală criticată împiedică sancționarea abuzului de drept de către instanțele judecătorești cu privire la cuantumul reparațiilor. Or, prin prisma criticii astfel formulate, Curtea învederează că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite. Faptul că, în practică, unele instanțe judecătorești interpretează, în mod izolat, dispozițiile legale în sensul criticat de autorii excepției, și pe această bază factuală se solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii, nu relevă decât o chestiune de interpretare și aplicare a legii, care poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar sau prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri prealabile sau prin soluționarea unor recursuri în interesul legii.

46. Altfel, în situația constatării unor eventuale neregularități/abuzuri din partea unităților reparatoare auto (cu privire la stabilirea valorii proprii a orei de manoperă), Curtea apreciază că acestea pot fi sancționate prin mecanisme instituite la nivel legal, preponderent de natură jurisdicțională, dar și prin sesizarea instituțiilor cu atribuții în acest domeniu (spre exemplu fiind Consiliul Concurenței sau Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorului), care pot interveni pentru remedierea neregularităților/abuzurilor constatate.

47. Cu privire la critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 57, dedusă de autoarele excepției prin prisma faptului că unul dintre principiile consacrate constituțional este acela că în România dreptatea reprezintă o valoare supremă și este garantată, iar exercitarea drepturilor și libertăților trebuie făcută cu bună-credință, fără a se încălca drepturile celorlalți, Curtea constată că dispozițiile art. 57 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

48. Având în vedere toate argumentele anterior prezentate, Curtea constată că susținerile autoarelor excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, dispozițiile art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 respectând întru totul exigențele constituționale ce decurg din prevederile art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 16 alin. (1), ale art. 21, ale art. 44 alin. (2), ale art. 45 și ale art. 57 din Legea fundamentală, coroborate cu cele ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

49. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea AXA VERSICHERUNG AG în Dosarul nr. 1.449/298/2018 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, precum și de către Societatea de Asigurare Reasigurare CITY INSURANCE — S.A. în dosarele nr. 23.657/325/2019, nr. 23.667/325/2019*, nr. 21.366/325/2019*, nr. 27.182/325/2019, nr. 29.519/325/2019, nr. 29.757/325/2019, nr. 28.784/325/2019, nr. 22.538/325/2019, nr. 23.668/325/2019, nr. 30.880/325/2019, nr. 24.915/325/2019, nr. 30.878/325/2019, nr. 36.739/325/2019, nr. 21.364/325/2019* și nr. 32.959/325/2019* ale Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă, în dosarele nr. 27.305/325/2019, nr. 29.109/325/2019, nr. 28.642/325/2019, nr. 26.470/325/2019, nr. 29.747/325/2019, nr. 20.734/325/2019 și nr. 25.337/325/2019 ale Judecătoria Timișoara — Secția I civilă și în dosarele nr. 34.610/299/2019, nr. 32.638/299/2019 și nr. 30.538/299/2019 ale Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 14 alin. (3) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, Judecătoria Timișoara — Secția I civilă, Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă și Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, în măsura în care aceste texte de lege oferă competență Agenției Naționale a Funcționarilor Publici în realizarea evidenței și managementului funcționarilor din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente, excepție ridicată de Emma-Lina Dobrescu în Dosarul nr. 30.757/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 750D/2022.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 7.494 din 2 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 30.757/3/2020, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, în măsura în care aceste texte de lege oferă competență Agenției Naționale a Funcționarilor Publici în realizarea evidenței și managementului funcționarilor din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emma-Lina Dobrescu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect cererea formulată de Agenția Națională a Funcționarilor Publici privind anularea deciziei directorului executiv al Direcției Județene Comunitare de Evidență a Persoanelor Brașov privind transferul în interes de serviciu al autoarei excepției de neconstituționalitate la Autoritatea Electorală Permanentă și a actului de numire a acesteia în funcția publică specifică de consilier parlamentar emis de președintele Autorității Electorale Permanente.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile sunt

neconstituționale, „în măsura în care aceste texte de lege oferă competență Agenției Naționale a Funcționarilor Publici în realizarea evidenței și managementului funcționarilor din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente”. Astfel, se arată că organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente au fost reglementate prin Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, instituția fiind menționată expres în art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție. Potrivit art. 100 alin. (1) din Legea nr. 208/2015, Autoritatea Electorală Permanentă este o instituție administrativă autonomă cu personalitate juridică și cu competență generală în materie electorală, care are misiunea de a asigura organizarea și desfășurarea alegerilor și a referendumurilor, precum și finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, cu respectarea Constituției, a legii și a standardelor internaționale și europene în materie. Potrivit art. 102 alin. (2) din același act normativ, organizarea și funcționarea aparatului propriu al Autorității Electorale Permanente, numărul de posturi, statutul personalului, atribuțiile acestuia și structura organizatorică se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin hotărâre a Birourilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului, iar personalul Autorității Electorale Permanente are același statut cu personalul din aparatul celor două Camere ale Parlamentului. De asemenea, potrivit art. 102 alin. (6) din Legea nr. 208/2015, prevederile Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar se aplică în mod corespunzător personalului din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente.

6. Se susține că, potrivit art. 116 alin. (2) din Constituție, organe de specialitate se pot organiza în subordinea Guvernului ori a ministerelor sau ca autorități administrative autonome, iar, potrivit art. 117 din Constituție, autoritățile administrative autonome se pot înființa numai prin lege organică. Din analiza acestor norme constituționale, rezultă că există o distincție clară între organele de specialitate care pot funcționa în cadrul administrației publice centrale de specialitate, și anume, pe de o parte, cele înființate de Guvern și ministere, organizate în subordinea acestora, iar, pe de altă parte, autoritățile administrative autonome, înființate de Parlament prin lege organică, în cazul cărora nu există o subordonare implicită față de puterea executivă. În acest context normativ, este evident că atribuțiile de evidență și management în privința funcției publice, respectiv a funcționarilor publici parlamentari nu sunt date în competența Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, această instituție având competențe exclusiv în ceea ce privește evidența și managementul funcției publice și ale funcționarilor publici care activează în cadrul instituțiilor aflate în subordinea Guvernului. Or, Autoritatea Electorală Permanentă este un organ de specialitate al administrației publice, dar care nu se subordonează puterii executive, ci este organizată și funcționează prin hotărâre a Parlamentului, care reprezintă puterea legislativă.

7. În final, se arată că este evident că, în măsura în care dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ ar fi interpretate în sensul că oferă competență Agenției Naționale a Funcționarilor Publici în realizarea evidenței și managementului funcționarilor din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente, este încălcat principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, dispoziții având următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (2) din Legea nr. 554/2004: *„Agenția Națională a Funcționarilor Publici poate ataca în fața instanței de contencios administrativ actele autorităților publice centrale și locale prin care se încalcă legislația privind funcția publică, în condițiile prezentei legi și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.”*

— Art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019: *„Agenția Națională a Funcționarilor Publici are următoarele atribuții: [...] d) realizează evidența și managementul funcției publice și ale funcționarilor publici;”*

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 — art. 3 alin. (2) — consacră unul dintre cele două tipuri ale controlului de tutelă administrativă, și anume cel exercitat de Agenția Națională a Funcționarilor Publici (denumită în continuare ANFP), pe lângă cel exercitat de prefect, consacrat de art. 3 alin. (1) din aceeași lege. Astfel, în virtutea rolului său de tutelă administrativă în materia funcției publice, ANFP are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ atât actele autorității publice centrale, cât și actele autorității publice locale prin care se încalcă legislația privind funcția publică, declanșând, astfel, un control de legalitate. În mod corelativ, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ

prevăd printre atribuțiile ANFP realizarea evidenței și managementului funcției publice și ale funcționarilor publici.

15. În cauza dedusă judecării instanței judecătorești care a sesizat Curtea Constituțională, ANFP a solicitat instanței de contencios administrativ anularea unor acte administrative privind transferul autoarei excepției de neconstituționalitate dintr-o funcție publică de execuție de consilier și numirea acesteia într-o funcție publică parlamentară de consilier. Autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, „în măsura în care aceste texte de lege oferă competență ANFP în realizarea evidenței și managementului funcționarilor din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente”, autoritate administrativă autonomă, ai cărei funcționari sunt asimilați cu funcționarii publici parlamentari, cu statut special reglementat prin Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare.

16. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, în realitate, autoarea excepției critică interpretarea dată de ANFP textelor de lege criticate, în sensul că aceasta consideră că are competență în realizarea evidenței și managementului funcționarilor publici parlamentari sau celor asimilați acestora (cum sunt funcționarii din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente). Or, interpretarea textelor de lege aplicabile situației concrete în scopul aplicării corecte a legii în cauza dedusă judecării instanței care a sesizat Curtea Constituțională nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanței judecătorești. Astfel, interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii situației de fapt concrete din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea, în mod constant, în jurisprudența sa, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza C.R. împotriva Regatului Unit, 1995) —, în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010).

17. În consecință, problema de drept invocată de autoarea excepției și dedusă spre soluționare Curții Constituționale, referitoare la competența ANFP asupra evidenței și managementului funcției publice parlamentare și ale funcționarilor publici parlamentari, este, în realitate, una de interpretare și de aplicare a legii la cazul concret dedus judecării instanței care a sesizat Curtea Constituțională. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 401 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, excepție ridicată de Emma-Lina Dobrescu în Dosarul nr. 30.757/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Piceava Athena Steriana a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989

Având în vedere propunerea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989, formulată prin Adresa nr. 617 din data de 20 ianuarie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/477 din data de 20 ianuarie 2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/2.521 din data de 26 ianuarie 2023, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 4.738/2023, în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 17 februarie 2023, doamna Piceava Athena Steriana, șef serviciu juridic, exercită, cu caracter temporar, funcția publică temporar vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 6 februarie 2023.
Nr. 25.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei de organizare a Programului „Săptămâna verde”

Având în vedere:

— prevederile art. 94. alin. (2) lit. s) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;
— Referatul de aprobare nr. 2.904 DGÎP din 28.12.2022 al proiectului de Ordin privind aprobarea Metodologiei de organizare a Programului „Săptămâna verde”,
în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de organizare a Programului „Săptămâna verde”, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală minorități și relația cu Parlamentul — Direcția minorități, Direcția generală economică, inspectoratele școlare

judetene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației,
Ligia Deca

București, 2 februarie 2023.
Nr. 3.629.

ANEXĂ

METODOLOGIE de organizare a Programului „Săptămâna verde”

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Programul „Săptămâna verde” este un program național, în acord cu prevederile raportului „Educația privind schimbările climatice și mediul în școli sustenabile”, elaborat de către grupul de lucru de la nivelul Administrației Prezidențiale, ale Strategiei naționale privind educația pentru mediu și schimbări climatice 2023—2030, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 59/2023, și ale Strategiei naționale pentru dezvoltarea durabilă a României 2030, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 877/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Unitățile și instituțiile de învățământ implicate în organizarea și implementarea Programului „Săptămâna verde” beneficiază și de sprijinul Ministerului Educației și al Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.

Art. 3. — (1) Programul „Săptămâna verde” are o durată de 5 zile consecutive lucrătoare în timpul anului școlar și se desfășoară în baza unei planificări, la decizia fiecărei unități de învățământ, conform prevederilor ordinului ministrului educației privind structura anului școlar, valabil în anul școlar respectiv.

(2) Programul „Săptămâna verde” nu se derulează simultan cu Programul național „Școala altfel”.

Art. 4. — (1) În cadrul Programului „Săptămâna verde” se realizează activități educaționale care contribuie la prevenirea schimbărilor climatice și la protejarea mediului. Programul contribuie la dezvoltarea competențelor antepreșcolarelor/preșcolarelor/elevilor de investigare inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și la formarea unor comportamente

responsabile față de mediul înconjurător, prin dezvoltarea capacității acestora de:

a) a înțelege și utiliza noțiuni elementare referitoare la mediu și la schimbările climatice pentru a conștientiza faptul că schimbările climatice sunt o problemă emergentă a omenirii, precum și de a înțelege măsurile de combatere a acestora;

b) a înțelege legislația de mediu și rolul autorităților, instituțiilor, companiilor, organizațiilor nonguvernamentale și al altor actori în combaterea schimbărilor climatice și protejarea mediului;

c) a înțelege schimbările climatice în context global, sistemic și în conexiune cu alte domenii/probleme/teme precum: exploatarea ireponsabilă a resurselor naturale, poluarea, risipa alimentară, managementul deșeurilor, consumul și producția sustenabile, biodiversitatea, pădurile și viața terestră, apele și viața acvatică, catastrofele naturale, energia verde, justiția socială;

d) a explora/investiga mediul înconjurător și a relaționa pozitiv cu mediul natural;

e) a lua decizii și de a acționa zi de zi ținând seama de impactul asupra planetei, adoptând un comportament de protejare și îmbunătățire a calității mediului, inclusiv de utilizare responsabilă a resurselor naturale;

f) a se adapta la fenomene meteo extreme și a răspunde la potențiale dezastre naturale;

g) a iniția și desfășura acțiuni civice individuale și/sau în echipă de combatere a schimbărilor climatice și protecție a mediului;

h) a participa, în viitor, la elaborarea de politici publice și la dezvoltarea de noi tehnologii care să contribuie la combaterea schimbărilor climatice și protecția mediului.

(2) Programul „Săptămâna verde” contribuie la atingerea obiectivelor educaționale din domeniile știință, tehnologie, inginerie, arte și matematică (STIAM), oferind un context semnificativ de experimentare în care atât cadrele didactice, cât și antepreșcolarii/preșcolarii/elevii sunt încurajați să își manifeste creativitatea și să îmbine, într-un mod atractiv, teoria cu aplicațiile acesteia în viața cotidiană.

Art. 5. — (1) În perioada alocată Programului „Săptămâna verde” cadrele didactice proiectează, desfășoară și evaluează activități educaționale având una sau mai multe dintre următoarele caracteristici:

- a) sunt inter- și transdisciplinare;
- b) implică antepreșcolarii/preșcolarii/elevii în explorarea/ investigarea mediului natural;
- c) presupun colaborarea dintre antepreșcolarii/preșcolarii/ elevii și familiile lor;
- d) contribuie la rezolvarea unor probleme locale de mediu și la informarea/sensibilizarea membrilor comunității locale privind schimbările climatice și protecția mediului;
- e) sunt desfășurate în parteneriat cu alte unități de învățământ, instituții, organizații nonguvernamentale și/sau operatori economici;
- f) sunt inovatoare și/sau relevante pentru contextul în care sunt derulate;
- g) sunt bazate pe constatările unor cercetări și pe bune practici recente din domeniul educației privind schimbările climatice și de mediu.

(2) În perioada alocată Programului „Săptămâna verde” se pot desfășura activități educaționale precum: lecții în natură, dezbateri, jocuri de rol, fotografie vorbită, exerciții de construcție participativă a unor scenarii de viitor, vizionări de documentare, experimente, biblioteci vii, teatru forum, teatru legislativ, proiecte de servicii în folosul comunității, voluntariat, expediții și excursii în parcuri naturale și arii protejate, fără a se limita la acestea.

(3) Cadrele didactice și partenerii menționați la alin (1) lit. e) au acces la o platformă dedicată educației pentru schimbări climatice și pentru mediu. Platforma cuprinde o bibliotecă digitală cu resurse educaționale pe teme de mediu și climă, exemple și oferte de activități, o hartă interactivă a disponibilităților de cazare gratuită din ariile naturale protejate, precum și exemple cu privire la orarul și proiectarea activităților.

Art. 6. — Activitățile educaționale desfășurate în cadrul parcurilor naturale și ariilor protejate trebuie să respecte normele și regulile de conduită specifice acestora.

Art. 7. — (1) Obiectivele și activitățile proiectate și derulate în cadrul Programului „Săptămâna verde” vin în completarea experiențelor de învățare în cadrul disciplinelor/modulelor de studiu, accentuând componenta referitoare la schimbări climatice și protecția mediului.

(2) Activitățile cuprinse în Programul „Săptămâna verde” sunt implementate/facilitate de cadre didactice în colaborare cu antepreșcolarii/preșcolarii/elevii, părinții/reprezentanți legali, reprezentanți ai instituțiilor, autorităților, companiilor sau organizațiilor nonguvernamentale locale, ținând cont și de resursele disponibile în unitatea de învățământ. Ministerul Educației, în colaborare cu Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, poate pune la dispoziție, după caz, pe platforma dedicată o serie de materiale utile în realizarea activităților din cadrul Programului „Săptămâna verde”.

(3) În derularea activităților Programului „Săptămâna verde”, cadrele didactice, elevii și părinții/reprezentanții legali identifică și utilizează sustenabil resurse locale, contribuind astfel la dezvoltarea creativității, abilităților de rezolvare a problemelor și a colaborării dintre cadre didactice, elevi, părinți și comunitate.

(4) Pentru realizarea activităților, cadrele didactice, elevii, părinții/reprezentanții legali și partenerii unităților de învățământ se asigură de existența resurselor necesare, având acces la infrastructura și logistica unității de învățământ. În implementarea programului pot fi utilizate sustenabil și resurse extrabugetare.

(5) Indiferent de tipurile de activități organizate, cadrele didactice iau toate măsurile pentru asigurarea supravegherii antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor și a securității acestora pe parcursul desfășurării activităților.

Art. 8. — (1) În perioada alocată Programului „Săptămâna verde” nu se organizează cursuri conform orarului obișnuit al unității de învățământ. Programul se desfășoară în conformitate cu un orar special, în fiecare dintre cele 5 zile.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), la clasele din învățământul liceal — filiera tehnologică, din învățământul profesional și din învățământul postliceal, în perioada dedicată Programului „Săptămâna verde” se organizează activități de instruire practică.

Art. 9. — Participarea la Programul „Săptămâna verde” este obligatorie atât pentru antepreșcolarii/preșcolarii/elevii, cât și pentru toate cadrele didactice din unitatea de învățământ.

Art. 10. — Activitățile din cadrul Programului „Săptămâna verde” se pot realiza în unitatea de învățământ sau în afara acesteia, respectându-se prevederile legale cu privire la siguranța antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor pe durata activității respective.

Art. 11. — Orice deplasare în afara unității de învățământ trebuie să aibă un caracter educativ. Nu sunt permise deplasări ale antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor pe durata întregului program (5 zile sau mai mult).

Art. 12. — Prezentă metodologie se afișează la avizierul unității de învățământ sau într-un alt loc accesibil pentru a putea fi consultată de cadre didactice, elevi, părinți/reprezentanți legali și parteneri ai unității de învățământ și, după caz, pe site-ul unității de învățământ.

Art. 13. — (1) În vederea îndeplinirii scopului Programului „Săptămâna verde”, inspectorii școlari oferă consiliere cadrelor didactice și echipelor de coordonare în proiectarea și desfășurarea activităților.

(2) Unele abordări din cadrul acestui program vor putea fi integrate în procesul de predare—învățare—evaluare, pe parcursul anului școlar.

CAPITOLUL II

Proiectarea, planificarea și desfășurarea activităților din cadrul Programului „Săptămâna verde”

Art. 14. — În vederea planificării activităților din cadrul Programului „Săptămâna verde”, fiecare unitate de învățământ stabilește următoarele:

a) echipa de coordonare a Programului „Săptămâna verde”, alcătuită din:

- director/director adjunct;
- 4—5 membri ai consiliului profesoral — 1 membru având calitatea de responsabil de mediu, cel puțin 1 membru din comisia pentru întocmirea orarului;
- 1—2 reprezentanți ai consiliului elevilor, pentru unitățile de învățământ în care funcționează aceste structuri;
- 1—2 reprezentanți ai comitetului de părinți;
- consilierul educativ și/sau coordonatorul de proiecte;
- consilierul școlar/mediatorul școlar, după caz;

b) calendarul de derulare a Programului „Săptămâna verde”, care cuprinde: perioada de identificare a intereselor/preocupărilor antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor, perioada de alcătuire a ofertei de activități pentru „Săptămâna verde”, perioada de desfășurare a programului și perioada de reflecție/analiză a rezultatelor.

Art. 15. — Componenta echipei de coordonare și calendarul Programului „Săptămâna verde” sunt propuse și analizate în cadrul consiliului profesoral și aprobate de consiliul de administrație al unității de învățământ. La ședința consiliului profesoral vor fi invitați reprezentanți ai consiliului elevilor și reprezentanți ai comitetului de părinți.

Art. 16. — (1) Echipa de coordonare a Programului „Săptămâna verde” are următoarele atribuții:

a) identifică interesele/preocupările antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor și stabilește forma de prezentare a propunerilor de activități pentru oferta din cadrul Programului „Săptămâna verde”;

b) analizează oferta de propuneri de activități din platforma dedicată și/sau alte oferte locale;

c) centralizează propunerile de activități, durată, număr optim de antepreșcolari/preșcolari/elevi participanți, spațiu și materiale necesare;

d) centralizează opțiunile antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor;

e) întocmește orarul pentru Programul „Săptămâna verde”;

f) programează atât utilizarea spațiilor și a altor facilități ale unității de învățământ, cât și deplasările în teren/vizite;

g) monitorizează desfășurarea Programului „Săptămâna verde”;

h) analizează rezultatele Programului „Săptămâna verde” și elaborează raportul sintetic, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta metodologie;

i) prezintă raportul sintetic în cadrul consiliului profesoral, al consiliului reprezentativ al părinților;

j) încarcă raportul pe platforma dedicată.

(2) Responsabil de mediu este cadrul didactic cu atribuții referitoare la:

a) promovarea principiilor dezvoltării durabile, care să contribuie și la orientarea școlii către comunitate pe teme de mediu, schimbări climatice;

b) gestionarea poștei electronice a adresei dedicate de e-mail a unității de învățământ pentru desfășurarea Programului „Săptămâna verde”;

c) asigurarea comunicării pe platforma dedicată pentru desfășurarea Programului „Săptămâna verde”.

Art. 17. — Proiectarea activităților din cadrul Programului „Săptămâna verde” se realizează astfel:

a) identificarea intereselor/preocupărilor antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor, stabilirea formei de prezentare a propunerilor de activități, identificarea și alegerea partenerilor în organizarea activităților;

b) alcătuirea ofertei de activități a Programului „Săptămâna verde”, care cuprinde o gamă cât mai variată de activități educaționale din care antepreșcolarii/preșcolarii/elevii pot să aleagă;

c) înscrierea antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor la activitățile Programului „Săptămâna verde”;

d) elaborarea detaliată a orarului programului, pe baza opțiunilor exprimate.

Art. 18. — (1) Identificarea intereselor/preocupărilor antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor, stabilirea formei de prezentare a propunerilor de activități pentru oferta din cadrul Programului „Săptămâna verde”, identificarea și alegerea partenerilor în organizarea activităților se realizează astfel:

a) echipa de coordonare a programului, în colaborare cu educatorii/învățătorii/diriginții, identifică, colectează și centralizează interesele/preocupările antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor sau ale părinților/reprezentanților legali ai acestora, după caz, cadrelor didactice, precum și potențialilor parteneri pe plan local cum ar fi: instituții publice și/sau private, ONG-uri sau parteneri ofertanți din platforma dedicată;

b) identificarea intereselor/preocupărilor antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor se face pe nivel de învățământ, ținând cont de specificul zonei, și prin metode potrivite vârstei cum ar fi: discuții libere, interviuri, focus grupuri, chestionare, fără a se limita la acestea;

c) echipa de coordonare a programului elaborează un format de prezentare a propunerilor de activități;

d) cadrele didactice, elevii, părinții/reprezentanții legali și partenerii unității de învățământ sunt informați cu privire la interesele/preocupările antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor și forma de prezentare a propunerilor de activități pentru oferta Programului „Săptămâna verde” cu cel puțin o săptămână înainte de termenul-limită pentru alcătuirea ofertei, prin afișarea la avizier, site, poșta electronică, discuții.

(2) Alcătuirea ofertei Programului „Săptămâna verde” se realizează astfel:

a) activitățile propuse pentru „Săptămâna verde” sunt proiectate în funcție de interesele/preocupările antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor identificate în etapa anterioară, valorificând ceea ce este disponibil la nivel local și materialele/activitățile din platforma dedicată;

b) activitățile propuse pentru Programul „Săptămâna verde” sunt proiectate de cadrele didactice în colaborare cu antepreșcolari/preșcolari/elevi, părinți/reprezentanți legali, reprezentanți ai instituțiilor, autorităților, companiilor sau organizațiilor nonguvernamentale locale/regionale/naționale. Se va avea în vedere contactarea autorităților administrative publice locale și, în mod special, a instituțiilor/organizațiilor care activează în domeniul mediului/protecției mediului, cum sunt: muzee de științe naturale, parcuri naționale și naturale, muzee, pentru organizarea activităților din cadrul Programului „Săptămâna verde”;

c) propunerile de activități pot fi înaintate și de către elevi, părinți/reprezentanți legali sau parteneri ai unității de învățământ, respectând calendarul și forma de prezentare agreeate la nivelul unității de învățământ. Activitățile se desfășoară în prezența și sub supravegherea cel puțin a unui cadru didactic;

d) activitățile propuse pentru Programul „Săptămâna verde” trebuie să se poată desfășura fără contribuții financiare din partea antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor, a părinților/reprezentanților legali, a cadrelor didactice și a unităților de învățământ preuniversitar;

e) echipa de coordonare centralizează activitățile educative propuse de cadrele didactice, elevii, părinții/reprezentanții legali sau partenerii unităților de învățământ și elaborează oferta de activități a Programului „Săptămâna verde”.

(3) Înscrierea antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor la activitățile Programului „Săptămâna verde” se realizează astfel:

a) educatorul/învățătorul/dirigințele prezintă antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor și părinților/reprezentanților legali ai acestora oferta de activități a Programului „Săptămâna verde” elaborată la nivelul unității de învățământ și centralizează înscrierile individuale ale antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor sau, după caz, ale părinților/reprezentanților legali ai acestora, privind activitățile la care vor să participe, dintre cele prezentate în ofertă. Educatorul/învățătorul/Dirigințele oferă antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor/părinților/reprezentanților legali clarificări, dacă este cazul, în legătură cu activitățile cuprinse în oferta programului;

b) în funcție de posibilitățile de organizare, anumite activități pot fi deschise către participare și părinților/reprezentanților legali ai antepreșcolariilor/preșcolariilor/elevilor, precum și membrilor comunităților locale, caz în care unitatea de învățământ asigură o modalitate de înscriere a acestora;

c) activitățile din Programul „Săptămâna verde” la care sunt înscriși antepreșcolarii/preșcolarii/elevii trebuie să însumeze cel puțin numărul de ore la care aceștia ar fi participat într-o săptămână obișnuită de școală;

d) antepreșcolarii/preșcolarii/elevii pot participa la activități atât cu cei din grupa/clasa lor, cât și în grupe combinate cu antepreșcolari/preșcolari/elevi din alte grupe/clase.

(4) Orarul detaliat al Programului „Săptămâna verde” este elaborat de către echipa de coordonare și aprobat prin decizie a consiliului de administrație.

(5) Toate cadrele didactice trebuie să participe și să sprijine activitățile derulate în unitatea de învățământ.

(6) Cu cel puțin o săptămână înainte de perioada pentru care s-a planificat desfășurarea Programului „Săptămâna verde”, conducerea unității de învățământ comunică inspectoratului școlar orarul programului.

(7) Orarul Programului „Săptămâna verde” și repartizarea antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor pe activități sunt afișate în unitatea de învățământ și comunicate elevilor și părinților/reprezentanților legali cu cel puțin o săptămână înainte de perioada pentru care s-a planificat desfășurarea programului.

CAPITOLUL III

Evaluarea/Autoevaluarea învățării în cadrul Programului „Săptămâna verde”

Art. 19. — Evaluarea Programului „Săptămâna verde” și a modului în care activitățile derulate au contribuit la dezvoltarea capacităților antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor de investigare inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și formarea unui comportament responsabil față de mediul înconjurător se va realiza prin două modalități:

a) preșcolarii/elevii își autoevaluează implicarea în activități și reflectează asupra învățării/activității, fie oral, prin discuții libere, reflecții de grup, focus grup, fie în scris, prin chestionare, mesaje scrise, ghidați de educatorul/învățătorul/dirigintele clasei;

b) cadrele didactice evaluează comportamentele de învățare individuale și de grup, precum și schimbările de atitudine și/sau preocupări ale antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor față de natură, schimbări climatice, explorarea resurselor naturale, investigarea mediului înconjurător, relaționare cu mediul social și natural, protejarea mediului înconjurător, atât pe parcursul Programului „Săptămâna verde”, cât și după încheierea acestuia.

Art. 20. — Modul de colectare și centralizare a feedbackului și a reflecțiilor antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor se stabilește de către cadrele didactice din unitatea de învățământ.

CAPITOLUL IV

Monitorizarea și valorificarea rezultatelor Programului „Săptămâna verde”

Art. 21. — Directorul unității de învățământ în colaborare cu echipa coordonatoare monitorizează prezența antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor și a cadrelor didactice la activitățile Programului „Săptămâna verde”. Activitățile educative aprobate se înscriu în condica de prezență a cadrelor didactice, iar absențele antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor se înscriu în mod corespunzător în catalog.

Art. 22. — În săptămâna planificată pentru desfășurarea Programului „Săptămâna verde” inspectoratele școlare delegă inspectorii școlari/metodiști/membri ai consiliilor consultative pentru a monitoriza activitățile organizate de unitățile de învățământ în cadrul Programului „Săptămâna verde”.

Art. 23. — În cadrul inspecțiilor școlare se evaluează participarea cadrelor didactice și a antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor la Programul „Săptămâna verde”, calitatea activităților derulate și respectarea prevederilor prezentei metodologii.

Art. 24. — Feedbackul colectat și reflecțiile/observațiile sunt valorificate de cadrele didactice pentru a evalua relevanța și utilitatea activităților de învățare desfășurate conform scopului enunțat al Programului și pentru a le transfera pe cele eficiente în activitatea de la clasă.

Art. 25. — La cel târziu trei săptămâni după încheierea Programului „Săptămâna verde”, în fiecare unitate de învățământ, în cadrul primului consiliu profesoral, se analizează:

a) gradul de apreciere al cadrelor didactice privind activitățile realizate și rezultatele observate;

b) așteptările, motivația și atitudinile manifestate de către antepreșcolarii/preșcolarii/elevii în cadrul acțiunilor/activităților realizate;

c) nevoile și dificultățile identificate în rândul antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor și măsurile de prevenire, sprijin sau remediere necesare pentru buna desfășurare a activității didactice;

d) soluții de adaptare a activităților experimentate în cadrul Programului „Săptămâna verde”, pentru a putea fi folosite pe tot parcursul anului școlar, în cadrul proceselor educaționale organizate pe discipline școlare;

e) soluții de îmbunătățire a modului de organizare a Programului „Săptămâna verde” în următorul an școlar, identificând acțiuni la nivelul unității de învățământ orientate spre ecologie și protecția mediului, eventual cu relevanță în oferta asociată curriculumului la decizia școlii, cu parteneriate la nivelul comunității locale.

Art. 26. — La activitatea de analiză/reflecție din cadrul consiliului profesoral sunt invitați și reprezentanți ai consiliului elevilor și ai comitetului de părinți, precum și ai altor instituții/organizații nonguvernamentale implicate în activitățile din Programul „Săptămâna verde”. În urma acestei analize se întocmește un raport sintetic al programului, care să ofere informații privind prezența antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor și a cadrelor didactice la activități și evidențierea reușitelor, dificultăților, resurselor și soluțiilor identificate de unitățile de învățământ pentru dezvoltarea competențelor de investigare inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și formarea unui comportament responsabil față de mediul înconjurător.

Art. 27. — Ședința de analiză este condusă de directorul unității de învățământ, care asigură colectarea informațiilor relevante pentru elaborarea raportului de evaluare a Programului „Săptămâna verde”. Raportul fiecărei unități de învățământ cuprinde numărul, denumirea și tipul de activități desfășurate în cadrul programului — conform anexei la prezenta metodologie, număr de participanți: antepreșcolarii/preșcolarii/elevii/părinți/reprezentanți legali și cadre didactice. Fiecare unitate de învățământ încarcă în platforma dedicată informațiile cuprinse în anexa la prezenta metodologie.

Art. 28. — (1) La sfârșitul anului școlar, inspectoratele școlare includ în raportul privind starea învățământului un capitol referitor la programul „Săptămâna verde”.

(2) Inspectoratele școlare elaborează un raport sintetic, pe baza informațiilor furnizate de toate unitățile de învățământ, conform modelului din anexa la prezenta metodologie. Raportul se transmite la Ministerul Educației în termen de o lună de la încheierea anului școlar.

(3) Raportul sintetic oferă informații privind prezența antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor și a cadrelor didactice la activități și va evidenția dificultățile, resursele și soluțiile identificate de unitățile de învățământ pentru exersarea de către antepreșcolarii/preșcolarii/elevii a competențelor de investigare inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și formarea unui comportament responsabil față de mediul înconjurător.

CAPITOLUL V

Diseminarea și recunoașterea exemplelor de bune practici identificate în cadrul programului

Art. 29. — Unitățile de învățământ sunt încurajate să promoveze activitățile și rezultatele Programului „Săptămâna verde” în rândul părinților/reprezentanților legali ai antepreșcolarii/preșcolarii/elevilor, precum și publicului larg. Sunt folosite mijloace de promovare și diseminare, precum prezentarea activităților pe site-ul propriu, pe cel al partenerilor implicați în activități, pe platforma dedicată, informări/articole în mass-media de la nivel local sau central, fotografii, filme, cu respectarea prevederilor Regulamentului general privind protecția datelor.

Art. 30. — În baza instrumentelor și criteriilor de evaluare agreeate, fiecare unitate de învățământ selectează o activitate dintre cele desfășurate, cu care să participe la Competiția „Săptămâna verde” desfășurată la nivel județean/al municipiului București, în baza unui regulament elaborat de inspectoratul școlar.

Art. 31. — Pentru a participa la competiția organizată la nivel județean/al municipiului București, unitatea de învățământ transmite electronic la inspectoratul școlar dosarul celei mai apreciate activități selectate.

Art. 32. — În cadrul competiției se selectează și se promovează 5 activități, ca modele de bună practică, care s-au desfășurat în cadrul Programului „Săptămâna verde” și s-au dovedit eficiente în dezvoltarea competențelor privind investigarea inter- și transdisciplinară a realității înconjurătoare și formarea unui comportament responsabil față de mediul înconjurător.

Art. 33. — (1) Selecția activităților se face de către o comisie constituită la nivel județean/al municipiului București, în baza unor criterii stabilite de inspectoratul școlar printr-o procedură transparentă, prin implicarea consiliului județean/al municipiului București al elevilor, a organizațiilor reprezentative ale părinților și a consiliului consultativ al cadrelor didactice. Criteriile și modul de evaluare sunt stabilite de fiecare inspectorat și comunicate unităților de învățământ din subordine și publicului larg în timp util, dar nu mai târziu de data de 30 mai. Termenul-limită de trimitere a dosarelor activităților selectate de fiecare școală este 10 iunie.

(2) Fiecare inspectorat stabilește, prin decizie a inspectorului școlar general, componența comisiei de evaluare a dosarelor activităților primite de la unitățile de învățământ. Comisia evaluează dosarele depuse în conformitate cu modalitățile și criteriile stabilite la nivelul inspectoratului și comunicate public.

Art. 34. — În baza instrumentelor și criteriilor de evaluare stabilite la nivelul inspectoratelor școlare, activitățile desfășurate pot fi premiate la nivelul județului/al municipiului București, cu sprijinul autorităților administrației publice locale, al partenerilor educaționali, din resurse proprii etc.

Art. 35. — Cele mai bune 5 activități desfășurate în cadrul Programului „Săptămâna verde” și selectate la nivelul fiecărui județ și al municipiului București sunt încărcate pe platforma dedicată, într-o secțiune specială, și constituie exemple de bună practică, promovate la nivel național.

Art. 36. — (1) Inspectoratele școlare pot elabora și aplica proceduri specifice proprii privind organizarea și desfășurarea Programului „Săptămâna verde”, cu respectarea prevederilor prezentei metodologii.

(2) În procesul de planificare a activităților specifice Programului „Săptămâna verde” se pot accesa reperatele referitoare la:

a) domeniile, competențele și descriptorii GreenComp: <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC128040>;

b) descriptorii privind cunoștințe, abilități și comportamente care contribuie la realizarea unor obiective de dezvoltare durabilă (p. 38—44): <https://www.presidency.ro/ro/presa/clima-si-sustenabilitate/raportul-educatia-privind-schimbarile-climatice-si-mediul-in-scoli-sustenabile>.

ANEXĂ
la metodologie

Model de raportare la nivelul unității de învățământ

Județul	Școala	Clasa/ Clasele	Denumirea activității	Nr. de antepreșcolari/ preșcolari/elevi participanți	Nr. de cadre didactice	Nr. de parteneri participanți				Tip/Categorie de activitate*	Reușite, resurse, dificultăți, soluții
						Părinți/ Reprezentanți legali	Comunitatea locală	ONG-uri	Alții		

* De exemplu: exploatarea iresponsabilă a resurselor naturale, poluarea, risipa alimentară, managementul deșeurilor, consumul și producția sustenabile, biodiversitatea, pădurile și viața terestră, apele și viața acvatică, catastrofele naturale, energia verde, justiția socială etc.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

